

vyss lull

det finns inga självklara sätt
att närma sig en annan människa
inte ens ett barn
som helt säkert
kan vara ens eget

det finns alltid
hål, bristningar, områden på kroppen
som inte går att vidröra

barnet sover under ett träd
vi är utanför staden
under barnet ligger en död fågel som barnet
vägrade släppa ur sitt grepp
fågeln är vit
och näbben gul
jag vet inte vad det är för fågel
den luktar kött och avfall

jag tänker på de gosedjur jag hade som barn
och som jag aldrig glömt
kaninen, räven, elefanten
jag tänker på den ludna känslan
mot kinden

jag lägger fågeln mot barnets kind
och sjunger en sång från barndomen
som alltid gjorde mig lugn
jag vet inte varför jag inte kan sluta sjunga
när barnet somnat för länge sedan